

існуванню □6□. Підтверджуючи розповідь іншої сторони, кожна сторона запевняє іншу, що компроміс не означає відмови від своєї ідентичності.

Стратегія впливу, заснована на реагуванні на потреби та страхи одне одного, і результатом пошуку шляхів, як заспокоїти та принести користь одне одному, має важливі переваги з довгострокової точки зору. Це не просто визначає конкретну бажану поведінку іншої сторони, але може сприяти творчому перевизначенню конфлікту, спільному виявленню взаємозадовільних рішень та трансформації відносин між сторонами □6□.

Підсумовуючи вищесказане, варто зазначити, що подолання міжкультурних протиріч і конфліктів можливо за допомогою таких атрибутів соціальної комунікації як: толерантність, діалог, компроміс, консенсус. Тільки на основі дотримання принципу толерантності можливий плідний діалог учасників комунікативної дії. Умовами діалогу є: відсутність упередженості; певні поступки, самообмеження; взаємність; довіра; рівноправність партнерів; розуміння (порозуміння). Діалог є основою для встановлення компромісу й консенсусу між суб'єктами спілкування □6□. Дотримання вимог консенсусу, таких як: принципова рівність та суб'єктність учасників; діалогічність обговорення предмета узгодження; свідомий характер дискурсу, відсутність маніпуляції; раціональність; динамізм, відкритість, максимальна публічність призводить до встановлення суспільної злагоди щодо вирішення міжкультурних протиріч.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гришаєва Л.І. Культура порозуміння та взаєморозуміння культур. / під ред. Л.І.Гришаєва, М.К.Попова//Воронезький державний університет,Вороніж,2014;
2. Петров Ю.В. Культура і комунікація: глобальні і локальні виміри / під ред. Ю.В. Петрова //НТЛ, Харків, 2015;
3. Садохін О.П., Теорія і практика міжкультурної комунікації //М.:ЮНИТИ,2014;
4. Герберт К. Кельман. Енциклопедія прикладної психології □Електронний ресурс□.□<https://www.sciencedirect.com>
5. Пол Ф. Діл. Енциклопедія насильства, миру та конфліктів □Електронний ресурс□.□<https://www.sciencedirect.com>
6. Вознюк П. Ф. Консенсус як принцип сучасної демократії : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.01“Теорія та історія політичної думки” / П. Ф. Вознюк. – К., 2014. – 14 с.

*Домбровська Ірина
Науковий керівник – доц. Григорук Анатолій*

ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В СИСТЕМУ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

До стратегічних цілей освітньої політики в Україні належать розвиток наукової та інноваційної діяльності в освіті, підвищення якості освіти на інноваційній основі. Це передбачає зосередження зусиль на створенні ефективної системи методологічного, науково-методичного супроводження модернізації освіти, прогнозуванні тенденцій інноваційного розвитку з використанням результатів моніторингових досліджень; генеруванні інноваційних ідей, їх визначенні, відборі та забезпеченні впровадження; формуванні відкритої інформаційно-аналітичної бази новацій у всіх підсистемах освіти. Цьому слугуватимуть створення системи мотивацій, стимулювання та заохочення інноваційної діяльності у сфері освіти; розроблення системи нівелювання ризиків негативних наслідків інноваційної діяльності. За допомогою інноваційної діяльності навчальний заклад здатен роботи залежить не тільки від ресурсних, а насамперед від інноваційних можливостей вчителів. Отже, розвиток навчального закладу визначається сукупною здатністю та готовністю педагогів до створення та впровадження новацій з метою підвищення якості освітніх послуг.

Мета статті – розглянути та обґрунтувати модель впровадження інноваційного менеджменту в систему середньої освіти; розкрити суть принципу інноваційності в управлінні системою середньої освіти в контексті обґрунтування представленої моделі, розроблення та реалізація якої сприятиме розвитку загальноосвітніх навчальних закладів і зростанню рівня

підготовки кваліфікованих працівників, а також висвітлення потреби керівників освіти у впровадженні інноваційного менеджменту.

Сучасні зміни, що відбуваються в системі освіти, викликані прагненням до вдосконалення її якості та конкурентоспроможності. Нині не викликає сумніву, що необхідні інноваційні, принципово нові підходи управління як персоналом, так і системою освіти в цілому. Тому інноваційна діяльність, у результаті якої створюються і матеріалізуються нововведення, потребує оптимізації управлінської діяльності, переведення її на високотехнологічний рівень. Сучасний інноваційний менеджмент є важливим складником і результатом людської праці, що спрямований на підвищення ефективності і якості професійної діяльності, раціональне використання економічних і соціальних ресурсів. Інноваційний менеджмент є дієвим інструментом у руках кваліфікованого керівника, який стимулює неперервний розвиток колективу, його педагогічного складу в цілому та кожного педагога зокрема. Особливого значення інноваційний менеджмент набуває в закладах середньої освіти.

Проблема управління навчальними закладами має різні аспекти та завжди була об'єктом вивчення багатьох українських і зарубіжних учених, серед яких: В. Афанасьєв, Є. Березняк, В. Бондар, Л. Ващенко, М. Гриньова, Г. Дмитренко, Г. Єльнікова, І. Зязюн, Л. Калініна, В. Кремень, Ю. Конаржевський, Т. Лукіна, В. Маслов, В. Олійник, В. Пікельна, М. Поташник, Т. Сорочан, Т. Шамова та ін. Питання інноваційного менеджменту в закладах освіти висвітлено в працях таких науковців, як О.Боднар, Л. Ващенко, І. Герчикова, Л.Даниленко, П.Завлін, І.Зязюн, Г.Єльнікова, Л.Карамушка, Г. Ковальов, Н. Краснокутська, В.Кремень, В.Мадзігон, В.Маслов, О.Савченко, Н.Островерхова, та ін.[1. 2;3;4;6;7;8с.] На думку П. Герчикової, інноваційний менеджмент є одним з напрямів стратегічного управління, яке здійснюється вищим рівнем управління. Головна увага в інноваційному менеджменті має бути зосереджена на виробленні інноваційної стратегії і засобах її реалізації. Розроблення та виробництво нових видів продукції при цьому стає пріоритетним напрямом розвитку підприємства (установи, організації), оскільки визначає всі інші напрями його розвитку. Г. Ковальов визначає інноваційний менеджмент, як систему управління економічним розвитком. При цьому менеджмент охоплює не тільки економіко-технічні проблеми, а й проблеми світогляду, бо світова тенденція полягає в радикальних змінах, пов'язаних з глобальним вибухом новацій [2, 4с.]. Безліч авторів приділяють увагу інноваційному менеджменту лише як функціональній системі управління і розглядають його, як один з різновидів функціонального менеджменту, безпосереднім об'єктом якого є інноваційні процеси в усіх сферах економіки. [4, 23с.]. В контексті дослідження важливою особливістю інновацій в управлінні закладами освіти (закономірності, принципи, види, функції, методи, форми) виступає правильне розуміння змісту науки про управління. Тому, інноваційний менеджмент – це нова галузь науки про управління людськими і матеріальними ресурсами в закладах і установах освіти, яка упроваджується на засадах інвестицій та інновацій, завдяки чому, якісно покращуються основні показники їх діяльності [4. 85с.]. Інноваційний менеджмент є порівняно новим поняттям і становить самостійну галузь управлінської науки та професійної діяльності, що спрямована на формування й забезпечення умов розвитку підприємства. Спираючись на визначення «інновація», згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність», «інновації у сфері освіти або освітні інновації», можна трактувати, як новостворені(застосовані)і вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного та іншого характеру, які істотно підвищують якість, ефективність та результативність управлінського процесу. При цьому, основними елементами «освітньої інновації» є її носій (творча особистість), що має певну інноваційну ідею та проводить інноваційний експеримент. Важливого значення для підвищення конкурентоздатності керівників закладів освіти набуває інноваційна діяльність, яка характеризується системним експериментуванням, впровадженням інновацій в освітній процес загальноосвітніх навчальних закладів. Із таких позицій, інноваційний менеджмент, як наука і мистецтво управління, ґрунтується на теоретичних положеннях загального менеджменту, серед яких визначальними є закони та закономірності динамічних систем, принципи, функції, форми й методи цілеспрямованої діяльності людей у процесі управління цими системами. Мистецтво, як функціональний елемент інноваційного управління забезпечує повноцінне використання знань, ідей, досвіду, прийняття творчих рішень керівниками і спеціалістами, розвиток ініціативи всіх учасників інноваційної діяльності в організації. Інноваційними є будь-які технічні, організаційні, економічні й управлінські зміни, відмінні від існуючої практики в даній організації. [5, 14с.] Вони можуть бути відомі і використовуватися в інших

організаціях, але для тих організацій, у яких вони ще не основні, їхнє впровадження є новою справою і може привести до чималих труднощів. Організації мають різну сприйнятливості до інновацій. Їхній інноваційний потенціал залежить від параметрів організаційних структур менеджменту, професійно-кваліфікаційного складу, промислово-виробничого персоналу, зовнішніх умов господарської діяльності й інших факторів.

Діяльнісний модуль інноваційної компетентності керівника навчального закладу інтегрується із чинників, які розкривають основний зміст його інноваційної діяльності:

1. Мотивація персоналу, що передбачає бажання ініціювати і підтримувати освітні інновації, здатність визначити провідні мотиви діяльності людини та розробити дієву систему стимулювання.

2. Аналітико-прогностична функція управління уміщує вміння глибоко аналізувати стан навчально-виховної системи та визначити проблеми, здатність відстежувати тенденції та закономірності розвитку, вміння виявляти перспективи та прогнозувати зміни, вміння розробити цільовий проект.

3. Організаційно-координаційна функція передбачає вміння упорядкувати та узгодити діяльність людей, здатність розподілити обов'язки, визначити відповідальність та права, вміння забезпечити ресурсами будь-які плани та програми діяльності, вміння своєчасно запобігати відхиленню від стандартів та норм.

4. Контрольно-оцінна діяльність полягає у вмінні провести моніторинг, реалізувати експертну процедуру, визначити критерії та показники оцінки діяльності людей та встановити якість виконаної роботи, у здатності своєчасно запобігти відхиленню від запланованого.

Модель упровадження інноваційного менеджменту в систему середньої освіти включає в себе: сукупність знань керівника і менеджменту в системі середньої освіти, в тому числі менеджменту освітніх інновацій; умінь і навичок здійснювати ефективно управління загальноосвітнім навчальним закладом; мотивацію управлінської діяльності та особистісні професійні якості безпосередньо керівника. Дана модель дає зрозуміти, що для реалізації стратегії інноваційної політики потрібно більше часу приділяти інноваційному розвитку загальноосвітнього навчального закладу. Це передбачає ряд заходів, які направлені безпосередньо на зміну ситуації. На наш погляд, сучасна освітня політика повинна орієнтуватися не на скорочення освітньої мережі, а на її інноваційний розвиток.

ЛІТЕРАТУРА

1. Боднар О. Ситуаційний менеджмент: Навч. посібник / О. Боднар – К. Центр учбової літератури, 2012. 388с.
2. Ващенко Л. Зміст і структура інноваційного педагогічного процесу, 2005. 3-4с.
3. Маслов В. І. Наукові основи та функції процесу управління загальноосвітніми навчальними закладами. – Тернопіль, 2007. 150с.
4. Сльнікова Г. Теоретичні підходи до моделювання державно- громадського управління / Г. Сльнікова // Директор школи. – 2003. – №40-41
5. Островерхова Н.М.. Парадигми управління авторськими закладами освіти /Н.М.Островерхова. – К.:Глобус,1998. с. 14.

*Ясінська Марія
Науковий керівник – доц. Литвин Любова*

ФОРМУВАННЯ МАРКЕТИНГОВИХ СТРАТЕГІЙ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Актуальність проблеми. Стрімкий розвиток суспільства зумовлює появу нових тенденцій у міжнародній торгівлі та постійній генерації послуг, максимально пристосованих до потреб населення. Споживачі товарів та послуг стають щораз вимогливішими та відчувають постійну потребу в оновленні та удосконаленні набору товарів. Це викликає потребу постійного пошуку підприємствами інструментів, завдяки яким вони зможуть втримати свої позиції на ринку.

Такими інструментами якраз і є маркетингові стратегії, які відіграють важливу роль у розробці загальної стратегії функціонування господарюючих суб'єктів. Тому у сучасних умовах надзвичайно важливо вміти вибрати та успішно реалізувати маркетингову стратегію, яка найбільш органічно буде відповідати загальній стратегії підприємства. Особливо